

★
★
Paula Noronen
SUPERMARSU

KUVITTANUT *Terese Bast*

PALAA TULEVAISUUTEEN

TAMMI

Omistettu
Ristolle ja Päiville

★
★
Paula Noronen
SUPERMARSU
palaa tulevaisuuteen

Kuvittanut *Terese Bast*

Kustannusosakeyhtiö Tammi
Helsinki

”Sattuma on kaiken onnellisen ja onnettomuuden äiti,
isä, eno, serkku ja kummin kaima.”

(Vanupuikonnäköinen Anneli 27.4.2007)

Ulkoasu: Riikka Turkulainen

Teksti © Paula Noronen 2014

Kuvitus © Terese Bast 2014

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7799-7

PIKKUTURRE PULASSA

– Hau, vuh, HAU!

Mitä ihmettä? Jouduin pysähtymään kesken koulumatkani, vaikka tunnin alkuun oli enää viisi minuuttia. Koira haukkui hätääntyneenä jossain. Kuuntelin tarkemmin.

– Vuh, wöf, hau! räksytti joku sekavana koulumatkani varrella olevan ison omakotitalon alla. Päätin jäädä auttamaan, vaikka tunnilta myöhästyminen on täysin kiellettyä. Tänä syksynä koulusamme on käytössä uutuuksena ”lampunvarjostin-rangaistus”,

jossa joutuu seisomaan käytävällä ison lampunvarjostimen alla, jos myöhästyy yli viisi minuuttia. Ja se ei ole kovin mukavaa, kun lamppu polttaa päätä ja pitää seistä paikallaan muiden ilkkuessa. Se opettaa kuulemma kärsivällisyyttä ja saa ajatukset valoisammiksi.

En voi kuitenkaan jättää omakotitalon alla olevaa eläintä pulaan. Kyllä musiikinopettaja Sakari Laaksonen sen ymmärtäisi, vaikka onkin vähän kireä tapaus.

– HAU! kuului taas tosi kovaa ja kurkistin omakotitalon alle. Talon alla oli ihan pimeää, mutta näin kaksi loistavaa silmää ja kuulin läähätystä.

– Mikä sinulla on siellä hätänä? kysyin eläinparalta ja sitten näin tarkemmin. Pienen söpön koiran tassu oli jäänyt kiinni rautalankaan ja siitä tuli verta. Koira oli hauskan näköinen, sillä oli päässään valtavasti vaaleaa karvaa, ihan kuin se olisi ollut tukkaa. Sen naama oli tosi suloinen ja sen kuono kiilteli.

– Ei hätää, pikkukoira, minä autan sinua, sanoin ja lähdin ryömimään talon alle. Se olikin hankalampaa kuin olin kuvitellut, koska en yksinkertaisesti mahtunut sinne.

– Hau, hau, pieni koira haukkui nyt jo vaisummin ja nuoli kipeää tassuaan.

– Älä huoli, miniturre, sanoin ja ryömin takaisin talon pihaan.

Avasin reppuni ja otin sieltä marsuni Marsu-Halosen juomapullon. Korkki auki, ja pitkä huikka.

– Hetki vain, koiranen, hihkaisin enkä jäänyt odottamaan vastausta. Koirathan eivät luonnollisesti puhu. Outoa olisikin, jos se olisi yhtäkkiä sanonut vaikka:

”Juu ei kiirettä. Minäpä tässä rapsuttelen sillä aikaa kirppujani.”

Kaikeksi onneksi mukanani oli siis juomapullo, josta saan Supermarsun voimat. Huikan jälkeen menee sekunti ja muutun Supermarsuksi. Eli NYT! Karvapeite tuli ja tunsin, kuinka kasvoistani tuli marsun kuono. Olin taas täynnä voimaa, Supermarsuvoimaa!

– Täältä tullaan, hihkaisin ja lensin Supermarsuna talon alle. Enää ei ollut mitään mahtumisongelmia, koska Supermarsu pystyy littaannuttamaan itsensä. Koira katseli minua kummissaan isoilla upeilla pallosilmillään.

– Älä pelkää, karvapallo! Minä olen Supermarsu ja autan hätässä olevia. Aina kun otan huikan marsuni juomapullostani, muutun Supermarsuksi. Olen seikkailutut vaikka missä, esimerkiksi pelastanut silakat ja yhden jalkapallokentän ja...

– Mhuuuuuuh... koira haukotteli suu ammollaan ja asetteli ison kielensä hampaidensa päälle.

– Ymmärrän, et jaksaa kuunnella jorinoitani. Nyt autan sinut pois täältä.

Nostin Supermarsun voimillani koko taloa ilmaan puolisen metriä. Kuulin, kuinka sisällä astiakaapissa kahvikupit kilisivät ja sohva liukui huoneen toiselle puolelle. Pidin toisella kädellä taloa ilmassa ja toisella kädellä irrotin koiran tassun rautalangasta. Se katsoi minua kiitollisena silmät loistaen.

– Ja sitten mennään pois täältä, sanoin, ja lennähdin koira kainalossa talon alta pihalle.

Odottelin hetken marjapensaassa, että muutuin takaisin Emiliaksi. Supermarsuhan ei saa näyttäytyä kenellekään, ja voisin kuvitella, että siinä tulisivat Kymmenen Uutiset ja poliisit paikalle, jos joku näkisi ihmisen kokoisen Supermarsun seisovan pieni koira sylissään kadulla. Ihmiset kun ovat niin kamalan ennakoluuloisia kaikkea erilaista kohtaan.

– Vuh, hauveli haukahti ihan hiljaa ja nuoli tassuaan, siihen taisi sattua. Tassuun oli tullut rautalangasta haa-

va. Koiralla ei ollut kaulapantaa ja se oli muutenkin jotenkin takkuinen ja likainen, mutta tosi söpö.

HEJ, OLEN CAROLA, KOIRA RUOTSISTA!

Muutuinkin takaisin Emiliaksi ja nyt oli miettimisen paikka. Musiikintunti oli jo alkanut, mutta en tiennyt, mihin koiran voisi viedä.

– Hau? koira haukahti kysyvästi ja nuolaisi minua kädestä. Ihan kuin että mitäs nyt tehdään.

Tassu olisi pitänyt sitoa, mutta en halunnut viedä pikkuturraa eläinlääkärille, nehän näkisivät heti, että se on kulkukoira ja ottaisivat pois. Sitten keksin! Simolahan oli aina mukana ensiapupakkaus, kun sen äiti on niin varovainen. Häneltä saisin haavansitomisvälineitä.

Mieti, mieti, mieti. Koira pitää saada Simon luokse eli musiikintunnille, mutta miten? Silloin näin metsän reunalla hylätyt ostoskärryt. Puin koiralle repussaani olevat jumppavaatteet, verkkarit ja tossut, ja laskin

sen ostoskärryyn. Päähän vielä oma piponi oikein syvälle, ettei sitä tunnista koiraksi.

– Sinun pitää olla sitten tosi hiljaa, jooko?

– Vuh, koira vastasi ihan hiljaa. Se taisi ymmärtää yskän.

Kävelin koululle ja koputin luokan oveen. Sieltä kuului kamala meteli, ihan kuin joku sahaisi sahalla lasia, mutta se oli vain nokkahuilunsoittoa, sitä harjoiteltiin aina torstain musiikintunnilla.

Kopkop, koputin oveen ja soitto lakkasi.

– Korviin sattuu tämä soitto, en kuule mitään, kuulinkin Kirsikka Kurjenmaan vaikeroivan.

– Sisään, Sakari “Muovikieli” Laaksonen käski. Avasin oven ja työnsin koiran ostoskärryissä sisälle.

– Emilia! Mikä aika tämä on tulla tunnille? Sakari kysyi ja laski nokkahuilun alas huuliltaan.

Nyt pitää onnistua.

– Anteeksi kun olen myöhässä ja saanko esitellä, tässä on minun pikkuserkkuni... öö... Carola... ööö... Ruotista, sanoin. Nyt piti vain toivoa, että valeasu toimisi.

Sakari Laaksonen tuijotti koira.

– Miksi hän on ostoskärryissä? Kai ruotsalaiset osavat kävellä, Laaksonen tokaisi. Ope oli niin hämmentynyt, että ei enää muistanut minun olevan myöhässä.

– Niin, miksi Emilia sai tuoda ostoskärryt tänne ja minä en saa pitää edes kännykkää päällä. Sitä paitsi se oli myöhässä! Yli viisi minuuttia! Rasva-Antero huusi.

Nyt piti esittää itsevarmaa.

– Kun Carolalla on niin paha jalkasieni, ettei se voi astua maahan, sanoin. Samaan aikaan koira muuttui vähän levottomaksi, sitä varmaan pelotti. Työnsin kärryt oman paikkani viereen.

Simo katsoi kummissaan ja teki huulillaan sanan "koira". Minä tein huulillani "joo". Parhaissa ystävissä on se hyvä puoli, että me ymmärrämme toisiamme ihan pienistä merkeistä. "Tassussa haava", ilmeilin suullani Simolle. Simo kaivoi ensiapupaketin repustaan ja ojensi sen minulle. "Tässä", se ilmeili. "Kiitos", minä muotoilin huulillani.

– Miksi Emilia ja Simo aukovat suitaan, ihan kuin jotkut häiriintyneet kultakalat, Rasva-Antero kysyi ivallisesti, ja Sakari Laaksonen katsoi meitä taas äkäisenä.

– Joo, Carola on täällä lomalla, minäkin tunnen hänet, Simo sanoi äkkiä Laaksoselle.

Sakari Laaksonen laski nokkahuilunsa pöydälle ja käveli meitä kohti. Nyt pelotti. Toivoin, ettei koira haukkuisi, ja onneksi se vain makoili ostoskärryssä.

– Hejssan sitten vaan Carola ja hur mår du, eli miten voit? Sakari kysyi ja tuijotti koiraa.

– Vuh, hurtta haukahti ja nousi kärryn pohjalta.

Voi ei. Nyt jään kiinni.

– Mitäs se “vuh” olikaan suomeksi, Sakari Laaksonen mietti.

– Hyvää, se sanoi hyvää, minä vastasin. Nyt pelotti, että koira innostuisi lisää.

– Otapas siitä nokkahuilu, här, var så god, Sakari Laaksonen sanoi ja ojensi karvaturrille nokkahuilun. Hauva nappasi soittimen suuhunsa ja leikki, että se oli luu.

Rasva-Antero lähestyi uhkaavasti ostoskärryjä.

– Toi on kyllä koira eikä mikään ruotsalainen, se sanoi. Nytkö peli oli menetetty?

– Ei saa nimitellä ruotsalaisia koiriksi! minä huusin muka loukkaantuneena.

– Ei niin, förlåt eli anteeksi. Antero, sinä menet takaisin paikallesi, Sakari Laaksonen sanoi kiukkuisesti. Huh.

Mutta sitten tapahtui se mitä pelkäsin eniten. Koira nousi kärryissä seisomaan ja hännän heilumisen voi-

masta pipo tippui sen silmille. Sitten se alkoi villisti ajaa häntäänsä takaa. Mutta Sakari Laaksonen ei vielä onneksi tajunnut!

– Ruotsalaista kansantanssia, tulkaa mukaan! Laaksonen huusi, ja sitten koko luokka tanssi villisti ympyrää. Simo tuli luokseni.

– Häivytään äkkiä, se sanoi, ja sitten juoksimme koiran kanssa ulos. Ikkunasta näimme, miten Sakari Laaksonen hyppi pöydällä ja huusi:

– Minä rakastan ruotsalaisia, he ovat niin luovia!

Me juoksimme Simon kotiin saakka ja veimme koiran leikkimökkiin.

– Oletpa sinä ihana, Simo sanoi ja sitoi sen tassun hellästi. Hauveli nuolaisi kiitokseksi Simon kasvoja niin että silmälaseihin jäi kuolavana.

– Senkin märkäkeisari, Simo hihkui onnellisena, ja meitä nauratti.

Haimme kaupasta koiranruokaa ja kaadoimme astiaan juomavettä. Karvaturrilla oli ihan kamala nälkä. Sitten se nukahti leikkimökin lattialle mukavaan asentoon ja me ihastelimme sitä varmaan monta tuntia. Har-

voin näkee yhtä ystävällistä koiraa.

– Miten me selitetään tämä koulusta lintsaminen?

Simo kysyi.

– Kyllä me jotain keksitään, minä vakuuttelin, koska en missään nimessä menisi kouluun tuon söpöläisen luota.

Silitimme sitä ja otimme kännykällä kuvia. Aika meni tosi nopeasti ja yhtäkkiä oli melkein ilta.

– Pakko mennä kotiin, äiti tulee kohta, pelästyin.

– Annetaan koiran jäädä tänne leikkimökkiin leppäämään, Simo ehdotti.

– Voiko joku kaivata sitä? minä mietin.

Mutta koska koiralla ei ollut kaulapantaa eikä mitään muutakaan tunnistetta, niin pakko sen oli olla kulkukoira. Toivotimme sille hyvää yötä ja menimme kumpikin kotiin.

HÖRPPÄMÄLLÄ MARSUNSA JUOMAPULLOSTA EMILIA
MUUNTAUTUU SUPERMARSUKSI, JOKA TAISTEE
KAIKKEA VÄÄRYTTÄ VASTAAN. TEHTÄVIÄ HÄNELLE
JAKELEE LAHDEN MÄKIMONTUSSA ASUSTAVA
TALONKOKOINEN JÄTTILÄISMARSU.

Tässä tarinassa Emilia löytää söpön kulkukoiran, jonka he Simon kanssa ottavat hoiviinsa. Kummankaan kotiin sitä ei hyväksytä, vaikka Emiliasta on aika outoa, että äitiä muka häittää koiran haju. Kyllähän isäpuoli Pertinkin sukat haisevat ja sekin tykkää haukkua tv-ohjelmia! Mutta koiria silti tavataan paljonkin matkan varrella. Alkajaisiksi Jättiläismarsu vie Emilian aikakoneella 3000-luvulle asti. Emilia kauhistuu näkemästään, sillä nykyisten lemmikkikoirien tilalla on hajuttomia ja haukuttomia olioita. Supermarsu saa tehtäväkseen selvittää, kuka aloittaa koirien jalostamisen nykyisyydessä – ja estää se ajoissa. Mutta kuka kumma voi olla kaiken takana?

L842

ISBN 978-951-31-7799-7
WWW.TAMMI.FI

